

pet gumbov in nekaj vrvic sva spravila na klop pred radovednim učiteljem. A gospod je le še dalje v naju silil. In naposled sta zagledali beli dan najini pipici. Poslednjikrat sva oči uprla v svoji prijateljici . . . in izginili sta nama v širokem učiteljevem žepu. To je bila moja prva in zadnja pipa.

Učitelj nam je pa še ostro govoril, karal, svaril in prosil, naj se varujemo tega strupa. In zdi se, da je pomagalo. Odtlej nisem nikdar več kadil. Žal, da je Štefan še, kakor sem že omenil. Vsi se nikoli ne poboljšajo. In če bo polovici mojih mladih čitateljev, ki so morda že udani tej strasti, pomogel moj spis, bom zadovoljen. Za drugo polovico nepoboljšljivcev bom pa drugo leto nadaljeval. Dótlej pa večkrat premislite, da je tobak strupena rastlina, in da je zapoved: ne ubijaj, ne sebe, ne bližnjega — božja zapoved.

Samoglasniki.

A, a, a!
V nebesih sem doma.
Tam pri Jezusu, Mariji,
Vseh svetnikov domačiji.
A, a, a!
V nebesih sem doma!

E, e, e!
Na kvišku le srce!
Tamkaj minejo bridkosti,
Tamkaj vir je vse sladkosti.
E, e, e!
Na kvišku le srce!

I, i, i!
Kako me veseli!
Tam bom našel sestre, brate,
Videl angeljčke krilate.
I, i, i!
Kako me veseli!

O, o, o!
Kako bo to lepo!
Božje gledati obličje,
Nedosežno lepotičje.
O, o, o!
Kako bo to lepo!

U, u, u!
Bodi čast Bogu!
Ki nas za nebesa vstvaril
In jih vrednim bo podaril.
U, u, u!
Bodi čast Bogu!

Radoslav.